

[Morten Lango.]

en rimelig reform, og den skal jeg ikke have nogen bemærkninger til.

Hvad angår spørgsmålet om rådighedsbeløbet, er jeg ganske enig med den radikale ordfører i hans betragtninger om menighedsrådets virkelige plads. Jeg synes, det ville være overordentlig tragisk for den danske folkekirke, hvis vi fik små forsamlinger, som prøvede på at tiltage sig en eller anden form for nøglemagt rundt omkring i menighedsrådene. Jeg tror, det er meget vigtigt, at man meget skarpt afgrænser de formål, hvortil de pågældende rådighedsbeløb kan anvendes. At de skal følge prisudviklingen, kan jeg leve med.

Men der er et andet punkt i lovforslaget, som jeg faktisk mener kirkeministeren bliver nødt til at overveje. Det fremgår, så vidt jeg forstår, at unge mennesker mellem 15 og 18 år skal have deres forældres tilslutning, hvis de ønsker at udtræde af folkekirken. Dette må være forkert. Set fra et kirkeligt synspunkt — og det er formodentlig det eneste, som kan være relevant i denne forbindelse — har vi en dåb, hvor forældrene tager ansvaret, og derefter har vi en konfirmationshandling, som er en delegering af ansvaret fra dåben til det pågældende unge menneske. Er der nogen som helst mening i at holde en konfirmation, ja, så er myndigheden i disse anliggender dermed delegeret. At blande verdslige myndighedsbegreber ind i sagen er efter min opfattelse simpelt hen fuldstændig uden nogen rimelighed, og jeg kan ikke se bedre, end at den pågældende lovbestemmelse, hvis den skal fastholdes, egentlig nødvendiggør, at forældrene tager et medansvar for konfirmationen, så det altså i realiteten overhovedet ingen konfirmation er.

Jeg nævner denne detalje, fordi jeg sætter pris på logik i spørgsmål om myndighedsalder, og da det kirkelige samfund altid har haft sin egen meget velpræciserede myndighedsalder, synes jeg, det ville være en skøn ting, om man i den kirkelige lovgivning kunne følge sin egen indre logik og lade være med at blande ting ind, som i denne forbindelse er fuldstændig irrelevante.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen): Det lovforslag, som her er til første behandling, indeholder, som det har været nævnt

af ordførerne, tre forslag til ændring af loven om menighedsråd.

Det første er det, som hr. Morten Lange var inde på nu til sidst, en ændring af § 5, stk. 4, hvorved indehaveren af forældremyndigheden i ægteskaber, hvor ægtefællerne har forskellig trosretning, men altså kun i sådanne tilfælde, får den fulde bestemmelse over børnenes religiøse opdragelse. Jeg vil gerne sige, at det i øvrigt er en konsekvens af revisionen af ægteskabsloven, så det er altså noget, vi bør tage fat på. Vi har opereret med så at sige tre kategorier i aldersmæssig henseende: børnene indtil 15 år, hvor vi mente, det måtte være forældremyndigheden, der måtte være det afgørende, de unge fra 15 til 18 år, hvor børnene naturligt måtte være medbestemmende, og endelig de unge over 18 år, hvor der ingen problemer er; så er de personlig myndige. Nu bliver det meget få tilfælde, ændringen her kommer til at dreje sig om, for det er altså kun noget, der er aktuelt i ægteskaber, hvor de to ægtefæller tilhører hver sit trossamfund. Men hvis man ønsker at rykke aldersgrænsen ned f. eks. til konfirmationsalderen eller helt ændre forslaget på det punkt, er jeg da forhandlingsvillig og vil gerne drøfte det i udvalget efter de bemærkninger, der er fremsat her af hr. Morten Lange.

Jeg tror i øvrigt ikke, der er grund til at knytte yderligere bemærkninger til dette spørgsmål. Ordførerne var jo positivt indstillet over for ændringerne.

Det andet, som foreslås, er en ophævelse af paragrafferne 35-38 i menighedsrådsloven, hvorved begrænsningerne af ansøgerkredsen til visse præsteembeder falder bort, så menighedsrådene altså får deres fulde indstillingsret tilbagegivet. Bestemmelserne i disse paragraffer er på grund af præstemangelen ganske uden betydning, og deres bortfald vil unægtelig lette ministeriets administration i betydelig grad. Det er rigtigt, som hr. Orla Møller nævned, at hvis det bliver aktuelt at anvende dem på ny, så kan de jo genindføres. Men der er ingen grund til at køre med bestemmelser, som tiden for øjeblikket, jeg kan næsten sige desværre, helt er løbet fra. Jeg tror ikke, der er grund til at knytte yderligere bemærkninger til denne sag.

Men så er der det tredje og sidste, som